

Πράμαντ. Ριζοβ. Σούλ. κ.ά.) Θεσσ. (Δομοκ.) Θράκ. (Αἰν. Μάλγαρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀσπρόφυργ. Εὐρυταν. Καρπεν. Σιβ.) γρετζίλου Ἡπ. (Ἀγναντ. Παλάσ. Πλάκ.) Στερελλ. (Γραν. Σπάρτ.) γρετζ'λου Θεσσ. (Μυρόφυλλ.) Στερελλ. (Σπάρτ.) γρετζουλου Ἡπ. (Δρόβιαν. Κοκκιν. Κόνιτς.) γρετζουλου Ἡπ. (Ἀρτοπ. Λάκκα Σούλ.)

Ἐκ τοῦ Κουτσοβλαχ. *agrandzalā* = ὄμφαξ, ἀγριοστάφυλο.

1) Εἶδος σταφυλῆς ἡμιαγρίας Ἡπ. (Ἀρτ. Ἀρτοπ. Δρόβιαν. Ἰωάνν. Κασταν. Κοκκιν. Λάκκα Σούλ. Πλατανούσ. Πράμαντ. Ριζοβ. Σχωρ. κ.ά.) Θεσσ. (Δομοκ. Μυρόφυλλ.) Θράκ. (Αἰν. Μάλγαρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Γραν. Εὐρυταν. Σιβ.): Ὁ τοῦ χ'ράφ' μας 'ς τοῦ πλάγ' εἶναι μίνια γρεντζιλιά γιουμάτ' γρεντζίλα Μάλγαρ. Τὰ δικά μου σταφύλια εἶναι γρεντζελα Κασταν. Εἴχονα πολλὰ σταφύλια γρετζουλα νὰ ἰδοῦν τὰ μάτια σ'! Ἀρτοπ. Ἡ γρεντζ'λιά εἶχε γρεντζίλα, ἀλλὰ ρέκλια κί δὲ μάζουσα πολλὰ (ρέκλια = με ἀραιὰς ρῶγας) Πράμαντ. Τοῦ γρετζ'λου τοῦ ζ'πᾶς κί κάτ'ς ξίδ' Μυρόφυλλ. Τὸ διόλου γρετζίλα μου 'φίρις νὰ φάου; Γραν. Ἐχ' κάτ' γρεντζίλα τ' ἀμπέλ' φέτου Αἰτωλ. Συνών. ἀ γ ρ ι ο σ τ ᾱ φ υ λ ο 3, γ ρ ε ν τ ζ ε λ ο σ τ ᾱ φ υ λ ο, πα τ ο ὕ λ ι. β) Σταφυλὴ με ἀραιὰς ρῶγας Ἡπ. (Κουκούλ. Παλάσ.) Στερελλ. (Ἀσπρόφυργ. Καρπεν.): Ἡ κριββάτα ἔχ' σταφύλια πιτ'κουτά, πέρυσ' εἶχε ὅλα γρετζίλα (κριββάτα = κληματαριά, πιτ'κουτά = πυκνά, με πολλὰς ρῶγας) Παλάσ. Μάσαμαν μοναχὰ κἀνα δυὸ καλάθια ὅλου γρεντζίλα Κουκούλ. Τὰ σταφύλια εἶναι ντίπ γρεντζίλα Ἀσπρόφυργ. γ) Μικρὰ σταφυλὴ ἡ ὁποία ὠριμάζει κατὰ τὸ φθινόπωρον Ἡπ. (Δωδών. Κόνιτς.): Πιδιά, πάμιτι γιὰ γρεντζίλα 'ς τ' ἀμπέλια Δωδών. Συνών. δι γ ὀ ν ι, κα μ π α ν ᾱ ρ ι, κο ρ φ ο σ τ ᾱ φ υ λ ο, τ σ α μ π ῖ δ α, χ ε ι μ ω ν ι ᾱ τ ι κ ο, δ) Μεταφ., σφαιροειδῆ μικρὰ ἀνθρώπινα περιττώματα Στερελλ. (Αἰτωλ. Σπάρτ.): Ἐχίζι κάτ' γρεντζίλα. Αἰτωλ. || Φρ. Ἐχίσι γρεντζίλα (κατελήφθη ὑπὸ πανικοῦ) αὐτόθ. 2) Τὸ φυτὸν Ἀμπελος οἰνοφόρος ἡ ἀγρία (*Vitis vinifera silvestris*) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀμπελιδῶν (*Ambelidaceae*) Ἡπ. (Ἀγναντ. Ἀρτ. Κασταν. Μαργαρίτ. Πλατανούσ. Λάκκα Σούλ.) Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Σπάρτ.): Πᾶμε 'ς τὸ γρεντζελο τὸ δικό μου νὰ φᾶμε σταφύλια Κασταν. Εἶναι κί τὰ τόπια μας ποὺ τὰ βγάζουν τὰ γρετζίλα (τὰ τόπια = τὰ μέρη, αἱ περιοχαί) Ἀγναντ. Συνών. ἀ γ ρ ι ᾱ μ π ε λ ο 1, ἀ γ ρ ι ὁ κ λ η μ α 2, ἀ γ ρ ι ο σ τ α φ υ λ ι ᾱ, ἀ γ ρ ι ο σ τ ᾱ φ υ λ ο 2.

γρεντζελοστάφυλο Ἡπ. (Κασταν. Πλαίσ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γ ρ ε ν τ ζ ε λ ο καὶ σ τ α φ ὕ λ ι.

Εἶδος ἡμιαγρίας σταφυλῆς ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀ γ ρ ι ο σ τ ᾱ φ υ λ ο 3, γ ρ ε ν τ ζ ε λ ο 1.

γρεντζελωτὸς ἐπίθ. Ἡπ. (Κασταν. Πλαίσ.) γρεντζιλουτὸς Ἡπ. (Ἰωάνν.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γ ρ ε ν τ ζ ε λ ο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ω τ ὸ ς.

Ἐπὶ σταφυλῆς, ἡ ἡμιαγρίας καταστάσεως, ἡ κακῆς ποιότητος ἐνθ' ἄν.: Ὅλα γρεντζελωτὰ σταφύλια ἔχετε Κασταν. Πλαίσ.

γρεντιά ἡ, πολλαχ. γρεδιά Ἀθ. Ἡπ. (Μαργαρίτ. Τσαμαντ.) γρεντιὰ Λεξ. Πόμπλετ. γλεντιὰ Τσακων. (Χαβουτσ.) γρεντιὰ Ἀλόν. Στερελλ. (Γραν. Καρπεν. Τριχων.) γρεντιὰ πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γρενιὰ Α. Ρουμελ. (Στενή-

μαχ.) Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θεσσ. Θράκ. (Σουφλ.) Μακεδ. (Βλάστ.) γρεντιζιά Μακεδ. (Γρεβεν. Σιάτ.) γρενιζιά Μακεδ. (Σιάτ.) γκρινιζιά Μακεδ. (Βόιον Καστορ. Κοζ. Ρουμελ.) γρενιζιά Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) γρενιζιά Ἡπ. (Ἀρτοπ. Αὐλόποτ. Κωστάν.) Θάσ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) γρενιζιά Α. Ρουμελ. (Σιναπλ.) ἀγρενιζιά Μακεδ. (Βόιον Γιδ. Κοζ. Κολινδρ. Πάγγ. Παρθεν. Πεντάπολ.) ἀγρενιζιά Θράκ. (Καρωτ.) ἀγρενιζιά Μακεδ. (Ἀρν. Νέο Σούλ. Χαλκιδ.) ἀγκρενιζιά Μακεδ. (Δρυμ. Λαγκαδ. Ρουμελ.) ἀγκρενιζιά Μακεδ. (Ἀσσηρ. Σταν.) ἀγρεντιὰ Μακεδ. γρεντιές οὐ, Θεσσ. (Γερακάρ.) Μακεδ. (Βέρ. Σισάν. κ.ά.) ἀγρενιζιά Μακεδ. (Γαλάτιστ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γ ρ ε ν τ ι α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ᾱ.

1) Κλάδος ἡ κορμὸς δένδρου ἐπεξεργασμένος διὰ ποικίλην χρῆσιν Ἡπ. (Μαργαρίτ.) Θάσ. Μακεδ. (Γαλάτιστ.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) — Α. Μαβίλ., Ἔργα, 69: Ποιήμ.

Μὲ σφένδαμνον γρεντιές τὸ ἄλογο ἐφτυάστη (δηλ. ὁ Δούρειος Ἴππος) Α. Μαβίλ., ἐνθ' ἄν. 2) Γ ρ ε ν τ ι α 1, τὸ ὅπ. βλ., πολλαχ.: Πάνω 'ς τὰ ξυλοδέματα βάζουμε τίς ἀγρεντιές Μακεδ. (Βόιον) Βάζουμε ζ'νάρια ξ'λουδισιὰ κί ἀπάνου ρίχνουμε τίς γρεντιές Μακεδ. (Καστορ.) Γέμισ' ἡ ἀχυρῶνα ἀχυρον μέχρι τ'ν ἀγριδεὰ Μακεδ. (Νέο Σούλ.) Δὰ σὶ κορμάδου ἀπ' τ' γκρινιζιά Μακεδ. (Ρουμελ.) Χτύπ'σι ἡ πατσούκα τ'ς σ'ν ἀγριδεὰ (πατσούκα = κεφαλὴ) Μακεδ. (Σταν.) Μ' τσακίσ'κι κί μιὰ γρεντιὰ τοῦ σπιτιοῦ μ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Σκίδαμαν ξύλα, ποταμούς, πέταυρα, ψαλίδια κί γρεντιές Ἡπ. (Πέρδικ.) Σάπ'σαν οἱ γρεντιές κί θὰ πέσ' ἡ σκιπὴ νὰ μᾶς πλακῶσ' Θεσσ. (Ἀργιθ.) Τὰ Φῶτα τρώμι τ' βάβου, ποὺ σκέπ' γ'ρουνηοῦ μὴ κιμᾶ, μυρουδ'κά, ποὺ τ'ν ἔχουμε φκειαιμέν' ἀπ' τοῦ Ἐ'τοῦ κί σκαλονμέν' 'ς τ'ν ἀγρενιζιά (σκαλονμέν' = κρεμασμένη) Θράκ. (Καρωτ.) Κρέμασι τοῦ κριὰς ἀπ' τ' γρεντιὰ Στερελλ. (Γραν.) Τοὺν χτύπησι ἀπὸ πάν' ἀπ' 'ν ἀγρενιζιά Μακεδ. || Φρ. Οὐ ἄντρας εἶναι γρενιζιά 'ς τοῦ σπῖτ' ἐνιαχ. Τραυᾶς γρεντιές (διὰ τοὺς ὑποφέροντας ἀπὸ τὴν πολλὴν ἐργασίαν) Θεσσ. (Γερακάρ.) || Παροιμ. Κάνει τὴ γρεντιὰ μάνταλο (διὰ τοὺς ἐκ φειδωλίας ἡ ἀφροσύνης ἀπολέσαντάς τι) Ἡπ. — I. Βενιζέλ., Παροιμ.², 136, 298 Τ' ἄγνιστα, τ' ἀφάντα κί 'ς τὴ γρενιζιά ριγμένα (ἐνθ' ἀκόμη οὔτε ἐγνέσαμεν οὔτε ὑφάναμεν τὰ πανιά, ὁμιλοῦμεν περὶ αὐτῶν ὥσάν νὰ εἶναι ἀπλωμένα εἰς τὴν δοκὸν ἐπὶ τῶν προώρων καὶ ἀνοήτως ἀποβλεπόντων εἰς τὸ ἐπιθυμητὸν τέρμα) Μακεδ. (Σιάτ.) Συνών. 1, κ ὁ ρ δ α, π ᾱ τ ε ρ ο. 3) Ἡ μεγάλη ξυλίνη κεντρικὴ δοκὸς τῆς στέγης, ἡ συνδέουσα τὰς κορυφὰς τῶν στενῶν τοίχων Ἡπ. (Ἑλληνικ. Κρυοπ. Μελιγγ.) Μακεδ. (Βλάστ. Χαλκιδ.): Γιὰ ἰδὲς μὴν εἶναι σαρακουμέν' ἡ γρεντιὰ κί πέσ' κί μὴ πλακῶσ' Ἑλληνικ. Σαρακῶθ'κι ἡ γρεντιὰ κί θὰ τσακ'στῇ νὰ πέσ' αὐτόθ. Ὡ πατέρα, γλέπ'ς τὴ γρεντιὰ π' ραῖσ'κι; Θὰ μᾶς πλακῶσ' ἡ σκιπὴ τ' σπ'τιοῦ Κρυοπ. Συνών. κ α β α λ λ ᾱ ρ η ς, κ ο ρ φ ι ᾱ ς, π ο τ α μ ὸ ς. 4) Δοκὸς ἐπικλινῆς τῆς στέγης, στηριζομένη διὰ τοῦ ἐνὸς ἄκρου αὐτῆς ἐπὶ τοῦ μακροῦ τοίχου τῆς οἰκίας καὶ διὰ τοῦ ἐτέρου ἐπὶ τῆς κεντρικῆς δοκοῦ τῆς στέγης Θεσσ. (Ἀργιθ.) Στερελλ. (Γραν.): Κόφι μ' δέκα γρεντιές, γιὰτὶ φκειάνου σπῖτ' Γραν. Σάπ'σαν οἱ γρεντιές κί θὰ πέσ' ἡ σκιπὴ νὰ μᾶς πλακῶσ' Ἀργιθ. Συνών. ψ α λ ῖ δ ι. 5) Ἡ στέγη Μακεδ.: Κάθουντι τὰ π'διὰ ἀπάν' 'ς τίς ἀγρεντιές. 6) Πρόχειρον ὑπόστεγον εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας Πελοπ. (Βούρβουρ.) Συνών. π α ν τ ε λ ῖ ᾱ. 7) Λεπτὴ ξυλίνη δοκὸς, χρησιμοποιοῦμένη κατὰ τὴν κατασκευὴν μεσοτοίχου, χωρίσματος τοῦ δωματίου εἰς δύο Μακεδ. (Κοζ.): Ἐσπασι μιὰ γρεντιὰ ἀπ' τοῦ τσιατὶ (=μεσότοιχον, χώρισμα). 8) Δοκὸς

ἐπὶ τῆς ὑποίας στηρίζονται αἱ σανίδες τοῦ πατώματος τῆς οἰκίας Ἡπ. (Πάργ.) Μακεδ. (Βογατσ. Βόιον Γαλάτιστ. Πόρ. Ρητίν. Χαλκιδ.) Στερελλ. (Γραν.): *Ξήλουνσι τοὺ πάτ'μα γιὰ νὰ ἰδοῦμι νὰ μὴ σάπ'καν οἱ γριντιές Βογατσ. Πααίνου νὰ φουνάξουν τοὺν Πασκάλ' τ'ς Ἀνθῆς νὰ ῥτη νὰ μὴ καρφώσ' τ'ς γριντιές 'ς τοὺ πάτουμα, γιὰτὶ σπάσανι κὶ θὰ πέσ'ν οὐλὶς οἱ σανίδες Ρητίν. Συνών. γρέντα 2, πα-τόξυλο. 9) Μετων., ὁ ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἄνθρωπος Μακεδ. (Κολινδρ.) Στερελλ. (Γραν.): *Μουρέ, γριντιὰ εἶν' αὐτὸς οὐ ἄνθρουπους! Γραν. Συνών. γρεντάλι 2. 10) Ξύλινον ἐλαιοπιεστήριον Στερελλ. (Τριχων.) Συνών. γρέντα 3.**

γρεντοκάρφι ἑνιαχ. γριντοκάρφ' Μακεδ. (Δεσκάτ.) Ἐκ τῶν οὐσ. γρεντά καὶ καρφί.

Μεγάλο καρφί διὰ τὸ κάρφωμα τῆς γρεντιᾶς ἐνθ' ἄν.: *Ἐχ'ς κανὰ δυὸ γριντοκάρφια δαῦ'κὰ κ' ὕστιρα θὰ 'ς τὰ γνρίσιν Δεσκάτ.*

γρέντωμα τό, ἑνιαχ. γρέντουμα Μακεδ. (Γρεβεν. Κοζ.) γράντουμα Μακεδ. γριάντουμα Μακεδ. (Κολινδρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γρεντώνω.

Ἡ ὀριζοντίως, τὸ ξάπλωμα ἐνθ' ἄν.: *Τί γράντουμα εἶν' αὐτό; Μακεδ. Συνών. τέντωμα.*

γρεντώνω ἑνιαχ. γριντώνου Μακεδ. (Βελβ. Γαλατ. Γρεβεν. Ἐράτυρ. Καταφύγ. Κοζ. Νάουσ.) γριντώνου Μακεδ. (Βλάστ.) γκριντώνου Μακεδ. (Βόιον Δαμασκ.) γραντώνου Μακεδ. γριαντώνου Μακεδ. (Κολινδρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρέντα.

Ἐξαπλώνω τι ὀριζοντίως, ἐξαπλοῦμαι Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ. Βόιον Γαλατ. Γρεβεν. Δαμασκ. Ἐράτυρ. Καταφύγ. Κοζ. Κολινδρ. Νάουσ.): *Γριντώ'κα γιὰ καλὰ σήμιρα Καταφύγ. Τί μου γραντώ'κ' εἶσ'; Μακεδ. Τοὺν γρέντουσαν 'ς τοὺ χῶμα τοὺν καημένον Γαλατ. Γριαντώνουμι 'ς τοὺν ἡ-σκίον ἀπ' τοὺ δέντρου Κολινδρ. Γριντώ'κι κατὰ γῆς Κοζ. Γριντώνιτι ἡ φλέβα τοῦ κορμιοῦ Νάουσ. Νὰ σὶ γρινδώσ' οὐ χάρους, κονφόχροῦ! (ἀρά) Βλάστ.*

γρετζάκι τό, ἑνιαχ. γρετζάκι Προπ. (Κύζ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρέτζι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι. *Γρέτζι 2.*

γρετζάρισμα τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. γρετζάρω.

Ἡ πρώτη διὰ χονδροῦ ἀσβεστοκονιάματος ἐπάλειψις τοῦ τοίχου.

γρετζάρω Ἀντίπαζ. Κεφαλλ. Παζ. — Δ. Λουκάτ., Κεφαλον. λατρ., 178.

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *grezaro* = ἐπιθέτω τὸ πρῶτον χονδρὸν ἀσβεστοκονίαμα ἐπὶ τοῦ τοίχου.

1) Ἐπαλείφω τὸν τοῖχον διὰ τοῦ πρώτου χονδροῦ ἀσβεστοκονιάματος Κεφαλλ. 2) Καθίσταμαι τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν Ἀντίπαζ. Παζ. 3) Ἄδων δὲν ἀποδίδω ἀκριβῶς μου-σικὸν φθόγγον Κεφαλλ. — Δ. Λουκάτ. ἐνθ' ἄν.: *Καλὸς ἦτανε ὁ τερόρος πὺ μᾶς ἐφέρανε, μὰ δὲν εἶδες πὺ ἀπάνου 'ς τὴν ἄρια τσῆ Τραβιάτας ἐγρέτζαρε Κεφαλλ. Τὰ ἐγρετζάρε-*

τε 'ς τὸν πολυέλαιο. Τσοὺ ἐφάετε, λέει, τρεῖς κορῶνες Δ. Λουκάτ., ἐνθ' ἄν. Συνών. φαλτσάρω.

γρέτζι τό, ἑνιαχ. γρέζι Ἀθῆν. Ναύστ. Πειρ. Προπ. (Κύζ.) γρέζ' Εὐβ. (Ψαχν.) Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρέτζος.

1) Ρίνισμα μετάλλου ἐκ τῶν ἀπορριπτομένων κατὰ τὴν κα-τεργασίαν αὐτοῦ Ἀθῆν. Εὐβ. (Ψαχν.) Ναύστ. Πειρ.: *Καθὼς τρόχιζε τὸ μαχαίρι, τοῦ πετάχτηκε ἓνα γρέζι 'ς τὸ μάτι Ἀθῆν. Μ' αὐτὴ τὴ λίμα ὅλο γρέζια πετάω αὐτόθ. Μπῆκι ἓνα γρέζ' 'ς τοὺ μάτι τ' Ψαχν. 2) Μικρὰ προεξοχὴ ἐπὶ μὴ καλῶς λει-ανθείσης ἐπιφανείας μετάλλου Προπ. (Κύζ.) Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) κ.ά.: *Πᾶρε λίγο τὰ γρέζα μὲ τὴ λίμα Κύζ. Βάλε τὸ νύχι σου ἀπάνω νὰ δῆς ποῦ ἔχει γρέζα αὐτόθ. Μὶ πλήγουνσαν τὰ γρέζια Φθιώτ. Φωκ. Συνών. ἀγριάδα Π 3.**

γρετζόγραμμα τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρέτζος καὶ τοῦ οὐσ. γράμμα.

Τὸ ἄσχημον, τὸ κατὰ τρόπον ἄσχημον γεγραμμένον γράμ-μα, τὸ κακογγραμμένον. Συνών. *καρακατσούλα, ὀρνιθοσκάλισμα.*

γρετζοδουλεῖα ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρέτζος καὶ τοῦ οὐσ. δουλειά.

Ἡ ἀτελής ἢ κακότεχνος ἐργασία.

γρετζοδούλης ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρέτζος καὶ τοῦ οὐσ. δουλειά, ἀνα-λογικ. πρὸς ἄλλα εἰς -δούλης. (πβ. *ἀνεμοδούλης*).

Ὁ ἐκτελὼν ἀτελῶς τὴν ἐργασίαν του.

γρετζομούτρης ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρέτζος καὶ τοῦ οὐσ. μούτρη.

Ὁ ἄσχημος εἰς τὸ πρόσωπον.

γρέτζος (Ι) ἐπίθ. Ἀντίπαζ. Ζάκ. Ἰθάκ. Κέρκ. Κε-φαλλ. Λευκ. Πάξ. Πελοπν. (Γαργαλ.) γρέτζος Κέρκ. γρέν-τζος Ἡπ. (Πάργ.) Καστ. κ.ά. γρέντζους Μακεδ. (Καστορ.) γκρέντζος Πελοπν. (Μονεμβασ.) γρέζους Στερελλ. (Αἰτωλ. Τριχων.) Οὐδ. οὐσ. γρίζο Μακεδ. (Λαγκαδ.) γρέντζο Ἡπ. (Κόνιτσ.)

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *grezzo* = ἀκατέργαστος, τραχὺς τὴν ἐπι-φάνειαν.

1) Ὁ ἀκατέργαστος, ὁ ἀνώμαλος, ὁ τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν Ἀντίπαζ. Ζάκ. Ἡπ. (Πάργ.) Ἰθάκ. Καστ. Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ. Πάξ. Μακεδ. (Καστορ. Λαγκαδ.) Πελοπν. (Γαργαλ. Μονεμβασ.): *Ξύλο - παννὶ γρέτζο Κέρκ. Πέτρα γρέτζα Παξ. Ἔναι οὐλο-οὐλο ἴδωμα καὶ 'ς τὴ μέση ἔναι τὸ γρέτζο Γαρ-γαλ. Πλάνισέ το καλὰ τὸ ξύλο νὰ φύγη τὸ γρέτζο ἀπὸ τὴ μέση αὐτόθ. Τὰ βράχια 'κεῖ πὺ πᾶς εἶναι γρέτζα Ἰθάκ. Ὁ δρόμος εἶναι γρέτζος, θὰ παιδευτῆς αὐτόθ. Τὸ κᾶν' γρέ-τζο τὸ διασίδ' - τὸ πλέξιμο (δὲν τὸ διάζεται - δὲν τὸ πλέκει καλῶς) Λευκ. || Φρ. Γρέτζα δ'λεῖα (ἡ κακοτέχνως γενομέ-νη ἐργασία) Λευκ. 2) Ὁ ὑγής, σκληραγωγημένος ἄνθρω-πος Κέρκ. Παξ.: *Εἰμάστανε γρέτζοι ἐμεῖς, δὲ φοβούμα-στε τὸ χιόνι Κέρκ. || Φρ. Γρέτζος πηλὸς (=σῶμα ἰσχυρᾶς κράσεως, ὑγιές, ἐπὶ ἀνθρώπων) Παξ. 3) Ὁ ἀγροῖκος, ὁ ἄξε-στος Ἀντίπαζ. Ἡπ. (Πάργ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ.: *Εἶναι ἄνθρωπος γρέτζος, σὲ βρίζει ἂ δοῦ μιλήσης Κέρκ. 4) Ὁ***

